Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (neljas koda laiendatud koosseisus)

23. märts 2022*

Avalik teenistus – Ametnikud – Distsiplinaarkaristus – Noomitus – Personalieeskirjade artikkel 21a – Hindamisviga

Kohtuasjas T-757/20,

OT, esindajad: advokaadid C. Bernard-Glanz ja S. Rodrigues,

hageja,

versus

Euroopa Parlament, esindajad: I. Lázaro Betancor ja M. Windisch,

kostja,

mille ese on ELTL artikli 270 alusel esitatud nõue tühistada parlamendi 19. detsembri 2019. aasta otsus, millega määrati hagejale noomitus,

ÜLDKOHUS (neljas koda laiendatud koosseisus),

koosseisus: koja president S. Gervasoni, kohtunikud L. Madise, P. Nihoul (ettekandja), R. Frendo ja J. Martín y Pérez de Nanclares,

kohtusekretär: ametnik H. Eriksson,

arvestades menetluse kirjalikku osa ja 26. novembri 2021. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

otsuse

I. Vaidluse taust

1 Vaidlus puudutab hagejat OT, kes on Euroopa Parlamendi ametnik ning kellele parlament määras noomituse, kuna ta kirjutas siis, kui ta oli Euroopa Varjupaigaküsimuste Tugiametis (EASO) ajutine teenistuja, alla kahele teatisele, millega lubati kasutada väljakuulutamiseta läbirääkimistega hankemenetlust.

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

A. EASO

2 EASO, mille asukoht on Vallettas (Malta), loodi Euroopa Parlamendi ja nõukogu 19. mai 2010. aasta määrusega (EL) nr 439/2010 (ELT 2010, L 132, lk 11) eesmärgiga edendada Euroopa ühise varjupaigasüsteemi rakendamist, tihendada liikmesriikide praktilist koostööd varjupaiga valdkonnas ning osutada operatiivabi ja koordineerida operatiivabi osutamist liikmesriikidele, kelle varjupaiga- ja vastuvõtusüsteem on sattunud erilise surve alla. EASO toetab alates 2015. aastast Kreekat rändekriisi kontekstis.

3 Asjaolude asetleidmise ajal oli EASOs kolm osakonda: varjupaigaküsimuste tugiosakond, operatiivosakond ja haldusosakond. Viimane hõlmas rahandusüksust ja hankeüksust.

B. Hageja positsioon EASOs

4 Hageja, kes on 2004. aastast parlamendi ametnik, lähetati 2016. aasta aprillist oktoobrini teenistuse huvides EASOsse.

5 Ta võttis 1. novembril 2016 parlamendis isiklikel põhjustel puhkuse ning EASO võttis ta tööle ajutise teenistujana varjupaigaküsimuste tugiosakonna juhatajana.

6 Alates 2017. aasta maist korraldas hageja koos haldusosakonna juhatajaga lisaks igapäevatööd operatiivosakonnas, mille juhataja A haiguse tõttu puudus.

7 Hageja, jäädes varjupaigaküsimuste tugiosakonna juhatajaks, nimetati 16. juulil 2017 operatiivosakonna juhataja kohusetäitjaks, kelleks ta jäi kuni tema ametist lahkumiseni 31. juulil 2018.

8 Hageja asus 1. septembril 2018 uuesti parlamendi teenistusse.

C. Vaidlusalused teatised

9 EASO otsustas 2016. aasta oktoobris Kreeka ametiasutustega koostöös paigutada Mória (Lesbos, Kreeka) ja Viali (Chíos, Kreeka) pagulaslaagritest (*hotspots*) väljapoole vastuvõtu- ja tuvastamiskeskused, mida ta haldas koos Kreeka varjupaigatalitusega.

10 A allkirjastas 22. veebruaril 2017 „eranditeatise“, millest nähtus, et hoone, mille eesmärk oli majutada EASO teenistusi, antakse kolmeks aastaks rendile äriühingule, kes teostab samuti remondi- ja ehitustöid. Tehingu maksumus koos hooldusega oli 351 120 eurot.

11 Nimetatud teatise punktis 1 selgitati, et pagulaslaagrites olid toimunud meelavaldused ja streigid, mis põhjustasid seal töötavatele isikutele turvaprobleeme ja tõid kaasa seal toimuva tegevuse katkestamise, ning et seetõttu on mitu liikmesriiki palunud paigutada eksperdid neist laagritest väljapoole, sest vastasel korral kutsutakse nad tagasi. Kreeka valitsus liitus selle palvega.

12 Teatise punktis 2 oli lisaks märgitud järgmist:

„Ajaliste piirangute tõttu leitakse, et leping on vaja allkirjastada ilma asjakohast hankemenetlust korraldamata.“

13 Hageja allkirjastas 11. mail 2017 varjupaigaküsimuste tugiosakonna juhatajana selle teatise esimese muudatuse (edaspidi „11. mai 2017. aasta teatis“), selleks et anda samale isikule samad hooned neljaks aastaks üürile ja teha täiendavaid töid, mille hulka kuulub ka 12 lisatööruumi ehitamine. Tehingu maksumus oli seekord 655 609,85 eurot.

14 Menetluse valikut põhjendati samamoodi nagu A 22. veebruari 2017. aasta teatises.

15 Hageja allkirjastas 11. juunil 2017 lisaks tegevusosakonna juhataja kohusetäitjana teatise (edaspidi „11. juuni 2017. aasta teatis“), et anda Chíose saarel üks hoone neljaks aastaks üürile ühele äriühingule ning teha selles hoones töid. Tehingu summa oli 1 040 609,85 eurot.

16 Seda teatist õigustavat olukorda kirjeldati samamoodi nagu 22. veebruari ja 11. mai 2017. aasta teatiste oma.

17 11. juuni 2017. aasta teatise punktis 2 oli märgitud, et Kreeka ametiasutustega koos tuvastati kuus hoonet, kuid valitud hoonet peeti kõige sobivamaks eelkõige selle asukoha ja suuruse tõttu.

18 11. juuni 2017. aasta teatise punktis 4 oli lisatud järgmist:

„Ajaliste piirangute ja probleemi kiireloomulisuse tõttu peetakse vajalikuks sõlmida leping ilma asjakohast hankemenetlust korraldamata.

Hoonetega seotud lepingu vahetu sõlmimine toimus teatud arvu tegurite tõttu, milleks olid ohutusega seotud kaalutlused, vajadus tagada tegevuse jätkumine, Chíose saarel olemasolevate hoonete asukoht, kohalik ühiskondlik heakskiit ja eelkõige Kreeka ametiasutuste palve. Need nõuded nägid ette, et sõlmitava üürilepingu puhul kasutatakse otsehankeid.“

19 Lesbose ja Chíose saarte hoonete üürilepingud allkirjastati vastavalt 16. juunil ja 10. augustil 2017.

D. OLAFi juurdlus

20 Euroopa Pettustevastane Amet (OLAF) algatas 6. juunil 2017 EASO tegevdirektori suhtes juurdluse hankelepingute, töölevõtmise menetluste, andmekaitseeeskirjade ja ahistamiskeelu normide rikkumise kohta.

21 Hagejale teatati 5. detsembri 2017. aasta kirjaga, et OLAFi juurdlust laiendatakse teistele isikutele, sealhulgas hagejale.

22 OLAF kuulas hageja 19. veebruaril 2018 ära Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. septembri 2013. aasta määruse (EL, Euratom) nr 883/2013, mis käsitleb OLAFi juurdlusi ning millega tunnistatakse kehtetuks Euroopa Parlamendi ja nõukogu määrus (EÜ) nr 1073/1999 ning nõukogu määrus (Euratom) nr 1074/1999 (ELT 2013, L 248, lk 1), artikli 9 lõike 2 alusel.

23 27. juulil 2018 paluti hagejal esitada oma märkused OLAFi poolt määruse nr 883/2013 artikli 9 lõike 4 alusel koostatud asjaolude kokkuvõtte kohta, mida ta 17. augusti 2018. aasta kirjas ka tegi.

24 OLAF edastas 28. novembri 2018. aasta kirjaga vastavalt määruse nr 883/2013 artikli 11 lõigetele 1 ja 4 parlamendi peasekretärile soovituse algatada muu hulgas hageja suhtes distsiplinaarmenetlus Euroopa Liidu ametnike personalieeskirjade (edaspidi „personalieeskirjad“) artiklites 21 ja 21a ette nähtud kohustuste täitmata jätmise tõttu.

25 OLAFi asjaolude kokkuvõttest, mis edastati hagejale 27. juulil 2018, ilmneb, et talle heideti muu hulgas ette, et ta osales menetlustes, mis ei vastanud avalike hangete eeskirjadele, ühelt poolt seetõttu, et kasutati erakorralisi menetlusi, mis põhinesid kiireloomulisusel, samas kui asjaomaste hoonete üürimise otsuse ja lepingute sõlmimise vahele jäi kaheksa ja kümme kuud, ning teiselt poolt ei tehtud sobivat turu-uuringut.

26 OLAF tuvastas lisaks, et Lesbose saare hoone jaoks oli 2017. aasta augustis hinnanguline kulu 811 478 eurot, samas kui 2017. aasta veebruaris oli esialgse eelarve suurus 351 120 eurot, ning et Chíose saare hoone puhul oli põhjendamatu kulu vähemalt 85 000 eurot.

E. Distsiplinaarmenetlus

27 Parlamendi peasekretär teatas 4. veebruari 2019. aasta kirjas hagejale, et OLAFi soovituste tulemusel otsustas ta vastavalt personalieeskirjade IX lisa artiklitele 1 ja 2 ning 18. mai 2004. aasta üldiste rakendussätete distsiplinaarmenetluste ja haldusjuurdluste kohta (edaspidi „üldised rakendussätted“) artiklile 2 algatada hageja suhtes haldusjuurdluse seetõttu, et ta võis olla rikkunud personalieeskirjade artiklist 21a tulenevat kohustust teatada rikkumistest ja tõsistest üleastumistest sellel ajavahemikul, kui ta oli EASO teenistuses.

28 7. märtsil 2019 kuulasid hageja ära isikud, kelle parlamendi peasekretär oli määranud haldusjuurdluse läbiviimiseks.

29 Hageja esitas 29. märtsil 2019 juurdluse läbiviijatele oma 7. märtsi 2019. aasta avaldusi täiendavad märkused.

30 Parlamendi juurdluse läbiviijad koostasid 7. juunil 2019 vastavalt üldiste rakendussätete artikli 2 lõikele 3 haldusjuurdluse lõpparuande, milles nad leidsid, et hageja on rikkunud personalieeskirjade artiklit 21a, kuna ta jättis oma ülemustele või pädevatele asutustele teatamata, et Lesbose ja Chíose saarte hoonete kahe lepingu allkirjastamisel ei ole järgitud finantseeskirju. Finantseeskirju rikuti kaks korda: esiteks, „erandimenetluste kasutamine ei olnud rangelt võttes nõutav ameti käsutuses oleva aja tõttu, mis võimaldas tal läbi viia tavapärase menetluse“, ja teiseks „ei tehtud tõelist kohaliku turu uuringut, mis [viis] vaieldavate valikuteni“. Juurdluse läbiviijad leidsid samuti, et hageja kui kogenud ametnik, kes on hariduselt jurist, teadis või oleks pidanud teadma, et finantseeskirju ei olnud järgitud.

31 Parlament edastas 18. juuni 2019. aasta kirjaga vastavalt personalieeskirjade IX lisa artikli 2 lõikele 2 ja üldiste rakendussätete artikli 2 lõikele 3 selle aruande hagejale ning teavitas teda sellest, et parlamendi peasekretär on otsustanud enne distsiplinaarmenetlust viia läbi ärakuulamise vastavalt personalieeskirjade IX lisa artikli 3 lõikele 1 ja üldiste rakendussätete artiklile 3.

32 Hageja esitas 9. juuli 2019. aasta e-kirjaga oma märkused juurdlusaruande kohta.

33 Personali peadirektor kuulas hageja 10. juulil 2019 ära vastavalt personalieeskirjade IX lisa artikli 3 lõikele 1 ja üldiste rakendussätete artiklile 3.

34 Parlamendi peasekretär teatas 8. novembri 2019. aasta kirjas hagejale oma otsusest jätta distsiplinaarnõukogu poole pöördumata, kuna „tuleb arvesse võtta nii eriti raskeid tingimusi, milles [ta] täitis [oma] ülesandeid Kreeka saarte humanitaarkriisi kontekstis, mis eeldab operatiivsel tasandil viivitamatut reageerimist, kui ka asjaolu, et [hageja] osales alles kahe

kõnealuse menetluse lõpus, vastavalt üks ja kaks kuud enne nende menetluste lõpetamist“. Lisaks teatas ta hagejale, et kavatseb talle siiski määrata noomituse selle eest, et ta ei teatanud oma ülemustele või pädevatele asutustele finantsmääruse järgimata jätmise juhtudest ja rikkus seega personalieeskirjade artiklist 21a tulenevaid kohustusi. Seetõttu palus ta hagejal esitada talle oma võimalikud kommentaarid vastavalt personalieeskirjade IX lisa artiklile 11.

35 Hageja esitas oma märkused parlamendi peasekretärile 22. novembri 2019. aasta e-kirjas.

36 Parlamendi peasekretär määras 19. detsembri 2019. aasta otsusega (edaspidi „vaidlustatud otsus“), mis edastati 9. jaanuari 2020. aasta kirjaga, hagejale noomituse selle eest, et ta ei „teatanud oma ülemustele või pädevatele asutustele finantsmääruse järgimata jätmise juhtudest, mille puhul on tegemist personalieeskirjade artikli 21a rikkumisega“.

37 Kirjas, millega see otsus hagejale edastati, oli märgitud järgmist:

„Enne oma otsuse tegemist analüüsisin lisaks kõikidele toimiku materjalidele väga tähelepanelikult neid materjale, mille Te saatsite mulle oma 22. novembri kirjas, milles Te rõhutate EASOs töötamise aja erilist konteksti, millele jättis oma jälje humanitaarkriisiga seotud kiireloomulisus. Sellega seoses mainite Te eelkõige väga korrapärast erandimenetluste kasutamist selles kontekstis hankelepingute sõlmimiseks ja asjaolu, et Te saite oma kolleegidelt, kes vastutavad hangete ja tehingute eest, kinnituse, et kõik vastab õigusnormidest tulenevatele nõuetele. Ma märkisin ka, et Teie arvates tegelesite Te toimikutega piiratud ulatuses ja et Teie töökoormus oli siis väga suur.

Sellel põhjusel otsustasin ma määrata kerge karistuse, arvestades Teile ette heidetavaid asjaolusid ja võttes täielikult arvesse ühelt poolt eriti raskeid tingimusi, milles Te oma ülesandeid täitsite, ja teiselt poolt asjaolu, et Te osalesite alles menetluse lõpus ja et Teid ei saa seega pidada vastutavaks algsete valikute eest hankelepingute sõlmimiseks. Lõpuks meenutan, et Teie teenistuskäik Euroopa Parlamendis oli pealegi laitmatu.“

38 Hageja esitas 10. aprillil 2020 personalieeskirjade artikli 90 lõike 2 alusel vaidlustatud otsuse peale kaebuse.

39 Parlamendi president jättis 15. septembri 2020. aasta otsusega (edaspidi „kaebuse rahuldamata jätmise otsus“), mis tehti hagejale teatavaks samal päeval, kaebuse rahuldamata.

40 Parlamendi president leidis kaebuse rahuldamata jätmise otsuses järgmist:

„Toimikust ja eelkõige Teie kliendi avaldustest nähtub, et ta järgis oma ametikohale omast üldist juhist, mis seisnes edasiste meetmete võtmises talle esitatud finantstoimikute suhtes, käsitlemata konkreetselt nendesamade toimikute sisu, samas kui erandimenetluste kasutamine oli süstemaatiline. Lisaks teatas Teie klient, et ta tundis, et oli oma ülemuste poolt kohustatud lõpetama oma kolleegide alustatud tööd, et tegevdirektor sundis ja nõudis tungivalt projektide elluviimist septembriks 2017 ning et viimati nimetatu soovis menetlusi iga hinnaga kiirendada. Sellest järeldub, et personalieeskirjade artikli 21a kohaste korralduste olemasolu on tõendatud.

[T]eie klient, kes on hariduselt jurist, oleks finantsmääruse (määrus nr 966/2012) artikli 104 ja asjaolude toimumise ajal kohaldatavate finantsmääruse kohaldamise eeskirjade (määrus nr 1268/2012) artikli 134 lõike 1 punkti c tõlgendamisel pidanud aru saama rikkumistest ja sellest, milliste tagajärgedeni need rikkumised võivad viia. Juristina pidi ta tundma õigusaktide

tõlgendamise põhimõtet, mille kohaselt tuleb erandeid üldnormidest tõlgendada kitsalt. Finantsmääruse artiklit 104 tuleb aga tõlgendada koostoimes eespool viidatud kohaldamise eeskirjade artikli 134 lõike 1 punktiga c, milles on kasutatud väljendeid „niivõrd, kui see on rangelt vajalik“, ja „ettenägematute sündmuste tagajärjel tekkinud äärmiselt kiireloomuline olukord“, mis oleks pidanud tegema Teie kliendi tähelepanelikuks, seda enam, et ta oli teadlik 36 eranditeatise olemasolust 2016. aastal, mis näitab, et tegemist on süstemaatilise tegevusega, mis on kahe eespool viidatud sätte sõnastusega raskesti ühitatav.

[…]“.

II. Menetlus ja poolte nõuded

41 Hagiavaldusega, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 21. detsembril 2020, esitas hageja käesoleva hagi.

42 Üldkohtu kantseleisse 21. jaanuaril 2021 saabunud kirjaga esitas hageja anonüümsuse taotluse. Üldkohus rahuldas selle taotluse 4. veebruari 2021. aasta otsusega.

43 Kostja vastus, repliik ja vasturepliik esitati vastavalt 24. märtsil, 7. mail ja 21. juunil 2021.

44 Neljanda koja ettepanekul otsustas Üldkohus oma kodukorra artikli 28 alusel anda kohtuasja üle laiendatud koosseisule.

45 Ettekandja-kohtuniku ettepanekul otsustas Üldkohus (neljas koda laiendatud koosseisus) avada menetluse suulise osa.

46 Üldkohus (neljas koda) palus 9. augusti, 14. oktoobri ja 10. novembri 2021. aasta kirjades kodukorra artiklis 89 ette nähtud menetlust korraldavate meetmete raames parlamendil esitada teatavad dokumendid ja esitas pooltele küsimusi. Pooled vastasid nendele taotlustele ettenähtud tähtaja jooksul.

47 Poolte kohtukõned ja vastused Üldkohtu suuliselt esitatud küsimustele kuulati ära 26. novembri 2021. aasta kohtuistungil.

48 Hageja palub Üldkohtul:

– tühistada vaidlustatud otsus ning vajalikus ulatuses kaebuse rahuldamata jätmise otsus;

– mõista kohtukulud välja parlamendilt.

49 Parlament palub Üldkohtul:

– esimese võimalusena jätta hagi osaliselt vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata ja osaliselt põhjendamatuse tõttu rahuldamata;

– teise võimalusena jätta hagi põhjendamatuse tõttu tervikuna rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejalt.

III. Õiguslik käsitlus

A. Vaidluse ese

50 Oma nõuete esimeses punktis palub hageja vajalikus ulatuses tühistada kaebuse rahuldamata jätmise otsus.

51 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt toovad tühistamisnõuded, mis on vormiliselt suunatud kaebuse rahuldamata jätmise otsuse peale, kaasa Üldkohtu poole pöördumise akti suhtes, mille peale kaebus on esitatud, kui neil nõuetel puudub iseseisev sisu (6. aprilli 2006. aasta kohtuotsus Camós Grau *vs.* komisjon, T-309/03, EU:T:2006:110, punkt 43; vt samuti 13. juuli 2018. aasta kohtuotsus Curto *vs.* parlament, T-275/17, EU:T:2018:479, punkt 63 ja seal viidatud kohtupraktika).

52 Kuna käesoleval juhul jäeti vaidlustatud otsus kaebuse rahuldamata jätmise otsusega muutmata, täpsustades üksnes vaidlustatud otsuse põhjendusi, tuleb sedastada, et kaebuse rahuldamata jätmise otsuse peale suunatud tühistamisnõuetel ei ole iseseisvat sisu ning konkreetselt nende kohta ei ole seega vaja otsust langetada. Vaidlustatud otsuse õiguspärasuse kontrolli käigus on vaja siiski arvesse võtta kaebuse rahuldamata jätmise otsuse põhjendusi, kuna need põhjendused peavad eeldatavalt langema kokku vaidlustatud otsuse põhjendustega (vt selle kohta 30. aprilli 2019. aasta kohtuotsus Wattiau *vs.* parlament, T-737/17, EU:T:2019:273, punkt 43 ja seal viidatud kohtupraktika).

53 Vaidlustatud otsuse põhjenduste hulka kuuluvad ka kaalutlused, mis on esitatud 9. jaanuari 2020. aasta kirjas, millega see otsus hagejale edastati. Parlamendi peasekretär saatis nii vaidlustatud otsuse kui ka selle kaaskirja samal päeval hagejale.

B. Esitatud väited ja argumendid

54 Hageja tugineb kahele väitele. Esimene väide käsitleb ilmset hindamisviga ja personalieeskirjade artikli 21a rikkumist ning koosneb kolmest osast. Teise väite kohaselt puuduvad vaidlustatud otsuses põhjendused seoses põhjustega, miks hageja teadis või oleks pidanud teadma, et Euroopa Parlamendi ja nõukogu 25. oktoobri 2012. aasta määrust (EL, Euratom) nr 966/2012, mis käsitleb Euroopa Liidu üldeelarve suhtes kohaldatavaid finantseeskirju ning millega tunnistatakse kehtetuks nõukogu määrus (EÜ, Euratom) nr 1605/2002 (ELT 2012, L 298, lk 1; parandused ELT 2015, L 115, lk 43, ja ELT 2015, L 188, lk 55; edaspidi „finantsmäärus“), ja komisjoni 29. oktoobri 2012. aasta delegeeritud määrust (EL) nr 1268/2012, mis käsitleb määruse nr 966/2012 kohaldamise eeskirju (ELT 2012, L 362, lk 1; edaspidi „finantsmääruse kohaldamise eeskirjad“), on rikutud.

1. Personalieeskirjade artiklis 21a sätestatud teavitamiskohustus

55 Personalieeskirjade artikli 21a lõikes 1, mida hageja parlamendi väitel rikkus, on ette nähtud järgmist:

„1. Kui ametnik saab korraldused, mida ta peab ebatavaliseks või tõenäoliselt suuri raskusi tekitavateks, teatab ta sellest viivitamata oma vahetule ülemusele, kes juhul, kui teave on edastatud kirjalikult, vastab kirjalikult. Kui vahetu ülemus kinnitab korraldusi, aga ametnik on veendunud, et

selline kinnitus ei ole mõistlik vastus tema põhjendatud murele, edastab ametnik viivitamata küsimuse kirjalikult vahetult kõrgemale ülemusele, kui lõikes 2 ei sätestata teisiti. Kui viimane kinnitab korraldusi kirjalikult, peab ametnik need ellu viima, välja arvatud siis, kui need on ilmselgelt seadusvastased või on vastuolus asjakohaste ohutusnormidega.

2. Kui vahetu ülemus leiab, et korraldused tuleb täita viivitamata, viib ametnik need ellu, välja arvatud siis, kui need on ilmselgelt seadusvastased või on vastuolus asjakohaste ohutusnormidega. Ametniku taotlusel on vahetul ülemusel kohustus anda sellised korraldused kirjalikult.

3. Ametnikule, kes teavitab oma ülemusi korraldustest, mida ta pidas ebatavaliseks või tõenäoliselt suuri raskusi tekitavateks, ei tohi selle tõttu kahju tekitada."

56 Selle sätte lõige 1 lubab ühelt poolt ametnikul, kes on saanud korralduse, mis näis talle olevat õigusvastane, hoiduda selle täitmisest, järgides seal kirjeldatud menetlust, ja teiselt poolt paneb see ametnikule kohustuse teavitada sellest korraldusest oma ülemusi sama menetlust järgides.

57 Käesolevas kohtuasjas on vaidluse all personalieeskirjade artikli 21a teine aspekt.

2. Personalieeskirjade artikli 21a rikkumist puudutavate distsiplinaarotsuste sisu

58 Olgu meenutatud, et Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 41 lõike 2 punkti c, ELTL artikli 296 ja personalieeskirjade artikli 25 teise lõigu eesmärk on ühelt poolt anda asjaomasele isikule piisavalt teavet, et ta saaks hinnata tema huve kahjustava otsuse põhjendatust, ning teiselt poolt võimaldada kohtul teostada kontrolli (26. novembri 1981. aasta kohtuotsus Michel *vs.* parlament, 195/80, EU:C:1981:284, punkt 22, ja 19. novembri 2014. aasta kohtuotsus EH *vs.* komisjon, F-42/14, EU:F:2014:250, punkt 130).

59 Seda, kas distsiplinaarkaristuse määramise otsus vastab neile nõuetele, tuleb hinnata mitte üksnes akti sõnastuse, vaid ka selle konteksti ja kõigi asjaomast valdkonda reguleerivate õigusnormide põhjal (vt selle kohta 19. mai 1999. aasta kohtuotsus Connolly *vs.* komisjon, T-34/96 ja T-163/96, EU:T:1999:102, punkt 93, ning 21. oktoobri 2015. aasta kohtuotsus AQ *vs.* komisjon, F-57/14, EU:F:2015:122, punkt 113).

60 Kohtupraktika kohaselt ei ole nõutav, et ametisse nimetav asutus, kes teeb distsiplinaarotsuse, arutaks süstemaatiliselt kõiki faktilisi ja õiguslikke asjaolusid, mille asjaomane isik menetluse käigus esitas (vt selle kohta 19. mai 1999. aasta kohtuotsus Connolly *vs.* komisjon, T-34/96 ja T-163/96, EU:T:1999:102, punkt 93, ning 30. mai 2002. aasta kohtuotsus Onidi *vs.* komisjon, T-197/00, EU:T:2002:135, punkt 156). Vastasel juhul on administratsioonil kohustus vastata ametniku argumentidele isegi siis, kui need argumendid on piiramatud ja täiesti asjakohatud.

61 Seevastu on kohtupraktikas nõutud, et ametisse nimetav asutus tooks täpselt ära ametnikule etteheidetavad asjaolud ning kaalutlused, mille alusel ta määras valitud distsiplinaarkaristuse (21. oktoobri 2015. aasta kohtuotsus AQ *vs.* komisjon, F-57/14, EU:F:2015:122, punkt 113).

62 Juhul kui ametnikule etteheidetav rikkumine seisneb personalieeskirjade artikli 21a rikkumises, kohustavad eespool punktides 58–61 meenutatud eeskirjad ametisse nimetavat asutust selgitama, milles seisnes tema arvates selle korralduse ebatavalisus, millest asjaomane ametnik ei ole oma

ülemusi teavitanud, ja esitama põhjused, miks see korraldus oleks pidanud talle ebatavaline tunduma, kohustades teda ülemusi sellest teavitama. Need asjaolud kujutavad endast ametnikule etteheidetavat rikkumist.

63 Ametisse nimetav asutus peab distsiplinaarotsuses mainima ka kergendavaid ja raskendavaid asjaolusid, mis põhjendavad karistuse valikut, mistõttu kohus saaks kontrollida, kui talle on esitatud vastav taotlus, ega see karistus ole asjaomasele isikule etteheidetava rikkumisega võrreldes ilmselgelt ebaproportsionaalne.

64 Kui eespool punktides 62 ja 63 viidatud täpsustused puuduvad, ei ole asjaomasel isikul võimalik tõhusalt oma kaitseõigusi teostada. Järelikult ei ole asjaomastes küsimustes üldine viide distsiplinaarmenetluse dokumentidele, mis sisaldavad paljusid muid asjaolusid, piisav.

3. Esimene väide

65 Esimene väide koosneb kolmest osast, milles hageja väidab, et parlament rikkus personalieeskirjade artiklit 21a ja tegi ilmse hindamisvea, kui ta leidis, et hageja sai korralduse selle sätte tähenduses (esimene osa), kui ta leidis, et hageja teadis või oleks pidanud teadma, et finantsmäärust ja selle kohaldamise eeskirju on rikutud (teine osa), ning kui ta määras talle distsiplinaarkaristuse (kolmas osa).

a) Esimese väite esimene osa

66 Esimese väite esimeses osas leiab hageja, et parlamendi ametisse nimetav asutus rikkus personalieeskirjade artiklit 21a ja tegi ilmse hindamisvea, kuna ta ei olnud saanud EASO tegevdirektorilt konkreetset korraldust allkirjastada 11. mai ja 11. juuni 2017. aasta teatised (edaspidi „vaidlusalused teatised“), vaid et neid teatisi allkirjastades piirdus hageja oma ametiülesannete täitmisega.

67 Parlament väidab kostja vastuses, et nii Chíose hoone kui ka Lesbose hoone kohta tuleneb hageja poolt juurdluse käigus tehtud avaldustest, tegevdirektori 1. aprilli 2017. aasta e-kirjast ja hagiavaldusest, et tema osalemisele hankelepingu sõlmimisel eelnesid EASO tegevdirektori „konkreetsed juhised“, mille puhul on tegemist hagejale personalieeskirjade artikli 21a tähenduses antud korraldustega.

68 Repliigis väidab hageja, et need argumendid on vastuvõetamatud, kuna võrreldes nende argumentidega, mis sisaldusid kaebuse rahuldamata jätmise otsuses, on tegemist põhjenduste asendamisega. Viimati nimetatud otsuses kinnitas parlamendi president, et toimikust ja hageja avaldustest nähtus, et ta järgis oma ametikohale omast üldist juhist, mis seisnes edasiste meetmete võtmises talle esitatud finantstoimikute suhtes, käsitlemata konkreetselt nendesamade toimikute sisu, samas kui erandimenetluste kasutamine oli süstemaatiline.

69 Sisu osas leiab hageja, et dokumendid, millele parlament kostja vastuses viitab, ei tõenda, et ta sai EASO tegevdirektorilt korralduse personalieeskirjade artikli 21a tähenduses.

70 Parlament vaidleb nendele kahele argumendile vastu.

1) Kostja vastuses esitatud parlamendi argumentide vastuvõetavus

71 Avaliku teenistuse valdkonnas kohaldatava kohtupraktika kohaselt ei saa kostjaks olev institutsioon asendada vaidlustatud akti algset ekslikku põhjendust täiesti uue põhjendusega, kuid ta võib kohtumenetluse käigus täpsustada varem esitatud põhjendusi (vt selle kohta 24. aprilli 2017. aasta kohtuotsus HF *vs.* parlament, T-584/16, EU:T:2017:282, punkt 132 ja seal viidatud kohtupraktika).

72 Käesoleval juhul leidis parlamendi president kaebuse rahuldamata jätmise otsuses, et personalieeskirjade artikli 21a tähenduses korralduse olemasolu ei ole tõendatud nii seetõttu, et toimikust ja eelkõige hageja avaldustest ilmneb, et ta „järgis oma ametikohale omast üldist juhist, mis seisnes edasiste meetmete võtmises talle esitatud finantstoimikute suhtes, käsitlemata konkreetselt nendesamade toimikute sisu“, kui ka seetõttu, et ta oli teinud avalduse, et „ta tundis, et oli oma ülemuste poolt kohustatud lõpetama oma kolleegide alustatud tööd, et tegevdirektor sundis ja nõudis tungivalt projektide elluviimist septembriks 2017 ning et viimati nimetatu soovis menetlusi iga hinnaga kiirendada“.

73 Parlament tegi täpsustuse kogu selle avalduse, mitte ainult esimene osa kohta, märkides kostja vastuses, et eespool punktis 67 mainitud erinevatest dokumentidest nähtub, et hageja sai EASO tegevdirektorilt täpseid juhiseid.

74 Seega tuleb asuda seisukohale, et kuna parlament esitas need täpsustused kostja vastuses, ei asendanud ta vaidlustatud otsuse põhjendusi uute põhjendustega eespool punktis 71 viidatud kohtupraktika tähenduses.

75 Järelikult tuleb kostja vastuses esitatud parlamendi argumendid lugeda vastuvõetavaks.

2) Esimese väite esimese osa põhjendatus

76 Parlament selgitab kostja vastuses, et tõendamaks, et hageja sai korralduse personalieeskirjade artikli 21a tähenduses, tugines ta järgmistele asjaoludele:

– EASO tegevdirektori 1. aprilli 2017. aasta e-kiri, mis sisaldas otseseid ja täpseid juhiseid järgitava menetluse ning hoonete valiku kohta;

– hageja 17. augusti 2018. aasta märkustes OLAFi asjaolude kokkuvõtte kohta tehtud avaldus, mille kohaselt „menetlust viisid läbi haldusosakond ja operatiivosakond ning tegevdirektor andis talle jõuliselt juhtnööre vastavalt tema otsesele teabevahetusele Kreeka ametiasutustega kõrgeimal tasemel“;

– hageja avaldus 9. juuli 2019. aasta vestluse käigus, mis toimus haldusmenetluse raames ja mille kohaselt „direktor oli Kreeka valitsusega kokku leppinud, et leida hoone“, et tema juhtkond „esitas talle kiireloomulisi palveid dokumentide allkirjastamiseks“, et „ta tundis, et ta on kohustatud allkirjastades lõpetama töid, mida tema kolleegid olid alustanud“, ning et „esimest korda pöörduti tema poole 2017. aasta mais selle lepingu muudatuse allkirjastamiseks ja seejärel 2017. aasta juunis uue eranditeatise allkirjastamiseks“;

– hageja kinnitus, mis sisaldub tema 9. juuli 2019. aasta märkustes haldusjuurdluse aruande kohta ja mille kohaselt „Chíosega seoses käis tegevdirektor tungivalt peale, et eranditeatis allkirjastataks“.

77 Neist asjaoludest nähtub, et EASO tegevdirektor, kes oli hageja vahetu ülemus, andis juhiseid selleks, et Lesbose ja Chíose bürood paigutataks võimalikult kiiresti ümber teise kohta, et isegi kaudselt anti neid juhiseid hagejale ning et need viisid selleni, et hageja allkirjastab vaidlusalused teatised, mis tema puhul tähendab kohustust oma ametiülesannete täitmisel. Need asjaolud kujutavad endast korraldust personalieeskirjade artikli 21a tähenduses.

78 Nagu parlament märkis, toetab seda järeldust hagiavalduse punkt 34, milles hageja kinnitas, et „EASO tegevdirektor tegi 2016. aasta lõpus otsuse algatada erandmenetlused, et paigutada EASO ja Kreeka varjupaigatalituse operatiivtugi füüsiliselt väljapoole neid *hotspot*'e".

79 Hageja vaidleb sellele järeldusele siiski vastu.

80 Esiteks väidab ta, et EASO tegevdirektori 1. aprilli 2017. aasta e-kiri saadeti kõikidele pagulaslaagrites valitsevast olukorrast ja varjupaigajuhtumitega tegelevate keskuste väljapoole pagulaslaagreid paigutamisest huvitatud isikutele ning et isegi kui eeldada, et see e-kiri sisaldab juhiseid, olid need mõeldud A-le, kes oli operatiivosakonna juhataja, kes pealegi vastas sellele e-kirjale 3. aprillil 2017, ilma et ta oleks hagejale sellest koopia saatnud. Lisaks puudutas 1. aprilli 2017. aasta e-kiri Chíose, mitte Lesbose saart.

81 Sellega seoses tuleb kõigepealt märkida, et 1. aprilli 2017. aasta e-kiri sisaldab juhiseid büroode paigutamiseks väljapoole pagulaslaagreid ja et hageja kuulub selle e-kirja adressaatide hulka samamoodi nagu teiste osakondade juhatajad. Kuigi on tõsi, et esialgu huvitas see e-kiri peamiselt A-d, kes juhtis operatiivosakonda ja pidi seetõttu allkirjastama nõutud teatise, puudutas see e-kiri hiljem ka hagejat, kui tal paluti A-d asendada.

82 Järgmiseks olgu märgitud, et ei ole õige, et A e-kiri, mis sellele 3. aprillil 2017 järgnes, oli vastus 1. aprilli 2017. aasta e-kirjale. 3. aprilli 2017. aasta e-kirjas paluti, et pädevad isikud täidaksid tegevdirektori juhiseid. Kuna hageja ei olnud tol hetkel selle täitmise eest vastutav, ei olnud ebatavaline, et A ei saatnud talle selle koopiat.

83 Lõpuks, kuigi 1. aprilli 2017. aasta e-kiri puudutas peamiselt Chíose saart, käsitles see ka Lesbose saart, kuna selle seitsmendas lõigus on märgitud, et „minister Mouzalas rõhutas väljapool Chíose ja Lesbose laagreid bürooruumide sisseseadmise tähtsust ja kiireloomulisust ning kinnitas, et Kreeka valitsus annab abi, tehes kõik mis võimalik".

84 Hageja esimene argument tuleb seega tagasi lükata.

85 Teiseks väidab hageja, et „kiireloomulised palved dokumentide allkirjastamiseks", millele ta viitas haldusmenetluse raames 7. märtsi 2019. aasta vestlusel, ei viita vaidlusalustele teatistele, vaid need olid osa üldisest kommentaarist, mis puudutab kiireloomulisuse konteksti, mille tõttu ta allkirjastas sadu finantsdokumente. Lisaks ei esitanud neid palveid EASO tegevdirektor, vaid haldusosakond, täpsemalt selle rahandusüksus ja hankeüksus.

86 Samuti, kui hageja märkis samal vestlusel, et „esimest korda pöörduti tema poole 2017. aasta mais [Lesbose] lepingu muudatuse allkirjastamiseks ja seejärel 2017. aasta juunis uue [Chíose] eranditeatise allkirjastamiseks", viitas ta samuti haldusosakonna, mitte EASO palvetele, nagu nähtub tema vastusest tervikuna.

87 Vastupidi sellele, mida näib arvavat hageja, ei nõua personalieeskirjade artikkel 21a, et ebatavaline korraldus adresseeritaks vormiliselt, otse ja isiklikult ametnikule või teenistujale, kelle puhul leitakse, et ta on seda sätet rikkunud, vaid piisab sellest, kui ametnikul või teenistujal oli – võttes teadmiseks oma ülemustelt saadud juhiseid – kohustus teha õigusvastane toiming.

88 Järelikult ei oma tähtsust asjaolu, et vaidlusaluste teatiste allkirjastamise palve pärines haldusosakonnalt, mitte otse EASO tegevdirektorilt, kuna parlamendi viidatud muude asjaoludega tutvumisel on ilmne, et selle osakonna töötajad tegutsesid selle osakonna direktori antud juhiste kohaselt kiirendada asjaomaste projektide elluviimist.

89 Samuti ei ole oluline, et allkirjade palved ei puudutanud konkreetselt vaidlusaluseid teatisi, kuna need olid osa nendest palvetest, millele hageja vastu ei vaidle.

90 Seega ei saa hageja teise argumendiga nõustuda.

91 Kolmandaks väidab hageja, et väites 9. juuli 2019. aasta märkustest haldusjuurdluse aruande kohta, et „Chíosega seoses käis tegevdirektor tungivalt peale, et eranditeatis allkirjastataks“, viitas ta kiireloomulisusele, mis tuleneb liikmesriikide ja Kreeka valitsuse avaldatud survest.

92 See kriitika ei muuda järeldust, et EASO tegevdirektor ootas hagejalt, et ta kirjutaks 11. juuni 2017. aasta teatisele alla ja et selle allkirjastamise puhul oli tema arvates tegemist kohustusega.

93 Seega tuleb hageja kolmas argument samuti tagasi lükata.

94 Neil asjaoludel tuleb asuda seisukohale, et parlament ei rikkunud personalieeskirjade artiklit 21a ega teinud ilmset hindamisviga, kui ta leidis, et hageja sai korralduse selle sätte tähenduses.

95 Seega tuleb esimese väite esimene osa tagasi lükata.

b) Esimese väite teine osa

96 Esimese väite teises osas väidab hageja, et parlament tegi ilmse hindamisvea, kui ta leidis kaebuse rahuldamata jätmise otsuses, et hageja, kes on hariduselt jurist, teadis või oleks saanud või pidanud teadma vaidlusaluste teatiste allkirjastamise ajal, et finantsmääruses ja selle kohaldamise eeskirjade artikli 134 lõike 1 punktis c ette nähtud tingimused ei olnud täidetud.

97 Sellega seoses väidab hageja esiteks, et EASO oli finantsmääruse kohaldamise eeskirjade artikli 134 lõike 1 punkti c tähenduses kiireloomulises olukorras, mis võimaldas tal kasutada väljakuulutamiseta läbirääkimistega hankemenetlust, teiseks, et selle menetluse valikule ei olnud EASOs vastuväiteid esitatud, ja kolmandaks, et ta osales otsustamisprotsessi lõpus.

98 Personalieeskirjade artikli 21a kohaselt, mis on ära toodud eespool punktis 55, on ametnikul lasuv teavitamiskohustus seotud tingimusega, et ta saab korralduse, mida ta „peab“ ebatavaliseks, ning kui seda korraldust kinnitab ametniku vahetu ülemus, siis ta on „veendunud“, et selline kinnitus ei ole mõistlik vastus tema põhjendatud murele.

99 Sellega seoses tuleb märkida, et ametniku kohustus teavitada oma ülemusi korraldusest, mida ta peab ebatavaliseks, ei saa sõltuda sellest, kas see ebatavalisus on ilmne. Personalieeskirjade artikli 21a lõige 1 omistab erineva mõju korraldusele, mida peetakse ebatavaliseks, ja

korraldusele, mis on ilmselgelt õigusvastane. Kui esimesel juhul on ametnik, kes teatas korraldusest, mida ta peab ebatavaliseks, lõpuks kohustatud seda täitma, kui vahetu ülemus kinnitab seda, siis teisel juhul on tal õigus hoiduda selle täitmisest, hoolimata sellisest kinnitusest.

100 Pelgast kahtlusest ametniku saadud korralduse nõuetekohasuse suhtes ei piisa siiski selleks, et ametnik peaks sellest oma ülemusi teavitama. Kui ametnik oleks personalieeskirjade artikli 21a alusel kohustatud teatama oma vahetule ülemusele – ja vajaduse korral vahetult kõrgemale ülemusele – kõigist kahtlustest, mida saadud korraldus temas tekitab, siis võib tekkida oht, et ülemuste poolt alluvatele antud arvukad korraldused takistavad administratsiooni toimimist.

101 Seega ei saa ametniku distsiplinaarvastutust personalieeskirjade artiklis 21a ette nähtud kohustuse rikkumise tõttu tekkida, kui administratsioon ei ole võimeline tõendama vähemalt seda, et saadud korralduse nõuetekohasuse suhtes tekkis sellel ametnikul tõsine kahtlus, võttes eelkõige arvesse hoolsust, mida ametnikult oodatakse oma ametiülesannete täitmisel, ja korralduse andmise asjaolusid.

102 Selleks et hinnata, kas asjaomane ametnik oleks pidanud teavitama oma ülemusi korraldusest, mida ta pidas personalieeskirjade artikli 21a kohaselt ebatavaliseks, tuleb seega arvesse võtta järgmist:

– esiteks kohaldatavate eeskirjade kättesaadavus ja keerukus;

– teiseks ametniku haridus, tema vastutuse määr Euroopa Liidu institutsioonides ja ametites ning tema kogemus;

– kolmandaks kontekst, milles see korraldus saadi.

103 Hetk, mil korraldus saadi, tuleb võtta aluseks, et teha kindlaks, kas see võis tekitada tõsise kahtluse, kohustades ametnikku sellest korraldusest teavitama.

1) Kohaldatavate eeskirjade kättesaadavus ja keerukus

104 Käesoleval juhul ilmneb kaebuse rahuldamata jätmise otsusest, et kui parlament leidis, et hageja teadis või oleks pidanud teadma, et saadud korralduse puhul ei ole järgitud finantsmääruse artiklit 104 ja selle kohaldamise eeskirjade artikli 134 lõike 1 punkti c, ning järelikult on ta jätnud täitmata oma kohustuse teavitada sellest oma ülemusi, siis selle põhjuseks on asjaolu, et ta oli hariduselt jurist ja ta teadis, et enne allkirjastati 36 eranditeatist, „mis näitas, et tegemist on süstemaatilise tegevusega, mis on kahe eespool viidatud sätte sõnastusega raskesti ühitatav“.

105 Need asjaolud ei võimalda siiski asuda seisukohale, et hagejal oli kohustus teavitada oma ülemusi väidetavalt õigusvastasest korraldusest.

106 Hankeid reguleerivad nimelt keerukad normid, mille tundmist võib seda vähem nõuda juristilt, kes on saanud üldkoolituse, kuna nagu nähtub Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. veebruari 2014. aasta direktiivi 2014/24/EL riigihangete kohta ja direktiivi 2004/18/EÜ kehtetuks tunnistamise kohta (ELT 2014, L 94, lk 65) – mille puhul on tegemist liikmesriikides kohaldatava üldise õigusega riigihankelepingute kohta – artikli 2 lõike 1 punktist 5 ja artikli 10 punktist a, ei ole see direktiiv kohaldatav kinnisvaralepingutele. Selles mõttes erineb see direktiiv finantsmäärusest ja selle kohaldamise eeskirjadest, mis on käesolevas asjas kohaldatavad.

107 Kui seda on vaja, kinnitab hankealaste õigusnormide keerukust asjaolu, et kaebuse rahuldamata jätmise otsuses heitis parlament hagejale ette, et ta ei teavitanud oma ülemusi, et korraldus on vastuolus finantsmääruse kohaldamise eeskirjade artikli 134 lõike 1 punktiga c, milles on ette nähtud tingimused väljakuulutamiseta läbirääkimistega hankemenetluse kasutamiseks äärmiselt kiireloomulise olukorra tõttu, kuid ei maininud nende eeskirjade artikli 134 lõike 1 punkti g, mis kinnisvaralepingute puhul paneb hankijale kohustuse teha kohaliku turu uuringut, samas kui oma menetlusdokumentides – kuid mitte vaidlustatud otsuses – kinnitas ta, et EASO rikkus samuti viimati nimetatud sätet. See väljajätt näitab, et juristil, kes ei ole sellele spetsialiseerunud, on raske mõista valdkonna kõiki aspekte.

108 Lisaks ei olnud asjaolu, et 36 eranditeatist koostati enne, kui hageja allkirjastas vaidlusalused teatised, piisav alus tõsiseks kahtluseks tema saadud korralduse nõuetekohasuse suhtes. Nende teatiste kvalifitseerimine „eranditeatisteks“ ei tähendanud seda, et need on õigusvastased, vaid üksnes seda, et nendega sooviti põhjendada avatud või piiratud menetlusest erineva riigihankemenetluse kasutamist, mis – nagu on märgitud finantsmääruse artikli 104 lõike 5 punktis a – on kohaldatav liidu institutsioonide mis tahes „ostudele“.

109 Vastupidi, tuleb asuda seisukohale, et eranditeatiste koostamise sagedus EASOs andis hagejale alust arvata, et väljakuulutamiseta läbirääkimistega hankemenetluse kasutamise tingimused olid täidetud, arvestades asjaolusid, milles EASO pidi tegutsema.

110 Seega ei ole põhjendatud vaidlustatud otsuses parlamendi esitatud põhjendused, millega ta õigustas asjaolu, et hageja teadis või oleks pidanud teadma, et talle antud korraldus oli õigusvastane, ja et seega oli selle nõuetekohasuse suhtes tõsine kahtlus.

2) Ametniku haridus, tema vastutuse määr liidu institutsioonides ja ametites ning tema kogemus

111 Parlament väidab, et hageja täidetav amet tõi eelkõige seoses teabega, millega tal oli võimalik tutvuda, kaasa selle, et ta teadis või oleks pidanud teadma, et tema saadud korraldus oli ebatavaline.

112 Parlament esitab siinkohal kolm argumenti.

113 Esiteks väitis ta kohtuistungil, et kui hageja teadis või oleks pidanud teadma, et korraldus on õigusvastane, siis seda seetõttu, et kuna ta oli EASO operatiivosakonna juhataja ja eelarvevahendite käsutaja, oli tema vastutuse määr kõrge.

114 Seda põhjendust ei ole vaidlustatud otsuses siiski mainitud, kuigi tegemist on olulise asjaoluga asumaks seisukohale, et hagejal oli personalieeskirjade artikli 21a alusel teavitamiskohustus. Nagu on märgitud eespool punktis 62, on oluline, et otsuses, millega määratakse distsiplinaarkaristus personalieeskirjade artikli 21a rikkumise eest, ilmneksid kõik asjaolud, mille kohta institutsioon leidis, et vaidlusalune korraldus tekitab tõsist kahtlust selle õiguspärasuses.

115 Igal juhul tuleb märkida, et allkirjastades vaidlusalused teatised, oli hageja varjupaigaküsimuste tugiosakonna juhataja ning tal paluti asendada oma kolleegi, kes oli tegevusoperatiivosakonna juhataja. Nagu nähtub hagiavalduse lisast A 6, sai hageja viimati nimetatud osakonna juhataja kohusetäitjaks alles 16. juulil 2017 ehk pärast vaidlusaluste teatiste allkirjastamist. Lisaks sellele ei kuulunud sellesse osakonda rahandusüksus ja hankeüksus, mis kuulusid haldusosakonda.

116 Lisaks, kuigi on tõsi, et hagejal oli eelarvevahendite käsutajana eriline vastutus, mida on kirjeldatud finantsmääruse artikli 65 lõikes 5 ja artikli 66 lõikes 1 ning EASO haldusnõukogu otsuse nr 20 artikli 44 lõikes 1, mis tehti määruse nr 439/2010 artikli 37 kohaldamiseks, tuleb tõdeda, et ta oli selleks määratud 20. aprillil 2017 ehk mõni nädal enne vaidlusaluste teatiste allkirjastamist ning seega ta ei olnud saanud nende allkirjastamise hetkel olla omandanud olulist kogemust hangete valdkonnas. Lisaks, nagu märkis hageja kohtuistungil, tuleneb eespool viidatud otsuse nr 20 artikli 44 lõikest 2 ja artikli 45 lõikest 1, et eelarvevahendite käsutajal peab olema võimalik tugineda sisekontrolli menetlustele. Käesoleval juhul ei ole kahtluse alla seatud seda, et EASO haldusosakonna rahandusüksus ja hankeüksus olid vaidlusaluste teatistega nõus.

117 Seega tuleb eespool punktis 113 mainitud parlamendi argument tagasi lükata.

118 Teiseks väitis parlament oma menetlusdokumentides ja kohtuistungil, et tõend selle kohta, et hageja teadis või oleks pidanud teadma, et korraldus oli ebatavaline – ja seega, et ta oli kohustatud sellest teavitama oma ülemusi –, nähtub asjaolust, et 2018. aastal toimus Chíose hoone renoveerimise tööde suhtes tavamenetlus ning et 2018. aasta augustis oli ta võtnud meetmed kahe hoonega seotud menetluse nõuetekohaseks muutmiseks.

119 See argument ei nähtu ka vaidlustatud otsuse põhjendustest, kuigi selle eesmärk on selgitada põhjuseid, miks vaidlusalune korraldus oleks pidanud tunduma ebatavaline (vt eespool punktid 62 ja 114).

120 Lisaks toimus selline nõuetekohaseks muutmine pärast vaidlusaluste teatiste allkirjastamist, mistõttu vastupidi eespool punktis 103 esitatud reeglile ei ole need seotud korralduse saamise kontekstiga.

121 Igal juhul, kui hageja muutis erinevaid menetlusi nõuetekohaseks, ei tähenda see, et vaidlusaluste teatiste allkirjastamise ajal oli ta teadlik, et vaidlusalune korraldus on õigusvastane, vaid seetõttu, et 2017. aasta juulis ja augustis nimetati EASO haldusosakonna rahandusüksuse ja hankeüksuse etteotsa kaks uut juhatajat, kes juhtisid tema tähelepanu väidetavalt toime pandud rikkumistele. Lisaks teatas OLAF hagejale 2017. aasta detsembris, et ta oli alustanud juurdlust seoses rikkumiste ja tõsiste üleastumistega, mille panid toime EASO tegevdirektor ning teised töötajad, eelkõige hankemenetlustes. Täpsemalt esitas hageja 17. augustil 2018 oma märkused asjaolude kokkuvõtte kohta, mille oli talle edastanud OLAF (vt eespool punkt 23).

122 Seega tuleb eespool punktis 118 mainitud parlamendi argument tagasi lükata.

123 Kolmandaks väidab parlament kostja vastuses, et Chíose hoone kohta lepingu sõlmimine oli vastuolus juhtivtöötajate arvamusega.

124 Peale selle, et see väide ei nähtu samuti vaidlustatud otsusest, vaid üksnes OLAFi asjaolude kokkuvõttest, ei ole seda hilisemas menetluses täpsustatud. Seega ei ole kindlaks tehtud juhtivtöötajaid, kes olid projekti vastu, ega ole tõendatud, et hagejat oleks nende arvamusest teavitatud.

125 Seega tuleb eespool punktis 123 mainitud parlamendi argument tagasi lükata.

126 Eeltoodud kaalutlustest tuleneb, et parlamendi esitatud asjaolud, mis puudutavad hageja ametit ja vastutust EASOs, ei võimalda asuda seisukohale, et hageja saadud korralduse õiguspärasus tekitas tõsise kahtluse ja et järelikult pidi ta sellest personalieeskirjade artikli 21a alusel oma ülemusi teavitama.

3) Korralduse saamise kontekst

127 Kuna parlamendi esitatud asjaolud on tagasi lükatud, siis tuleb vajalikus ulatuses märkida, et parlament ei võtnud karistatud käitumise hindamisel õiguslikult piisavalt arvesse, millistel erisugustel asjaoludel väidetavalt õigusvastane korraldus anti, kuigi neil oli vaidlusaluste teatiste allkirjastamisel määrav roll.

128 Esiteks, nagu hageja oma menetlusdokumentides märkis, ilma et parlament oleks sellele vastu vaielnud, tekitas sõjas Süüriast põgenevate rändajate massiline sissevool rände- ja humanitaarkriisi eelkõige Kreeka saartel Lesbosel ja Chíosel.

129 Täpsemalt laastas tulekahju Lesbose saarel asuvat Mória pagulaslaagrit ning selles ja Chíose saarel asuvas Viali laagris mitmekordistusid meeleavaldused, mille tulemusel liikmesriikide poolt neile kahele saarele lähetatud töötajate ja ekspertide töötingimused muutusid järjest ohtlikumaks, mistõttu liikmesriigid olid alustanud nende töötajate ja ekspertide tagasikutsumist.

130 Need asjaolud kujutasid endast kiireloomulist olukorda, mis tulenes vajadusest tagada Lesbose ja Chíose saartele lähetatud töötajate ning ekspertide turvalisus, et hallata rändajate sissevoolu.

131 Teiseks, nagu on juba märgitud eespool punktis 116, olid väljakuulutamiseta läbirääkimistega hankemenetluse valiku kinnitanud EASO haldusosakonna rahandusüksus ja hankeüksus, kes selle küsimuse eest konkreetselt vastutasid. Lisaks ei esitanud EASO haldusnõukogu ega Euroopa Komisjon, kes oli selles haldusnõukogus esindatud, ühtegi vastuväidet. Vastupidi, nagu nähtub tema 2016. aasta tegevusaruandest, kiitis viimati nimetatu heaks 36 eranditeatist, mis olid koostatud asjaomasel aastal.

132 Lisaks, nagu rõhutab hageja, toimus vaidlusaluste teatiste allkirjastamine sellise otsustamisprotsessi lõpus, mis oli alanud pikka aega tagasi. Seega siis, kui hageja allkirjastas 11. mail 2017 Lesbose saare hoonet puudutava teatise A-d asendades, oli hoonete valik tehtud Lesbose kohta 2017. aasta veebruari kirjades ja Chíose kohta 2017. aasta aprillis, nagu nähtub hagiavalduse lisadest A 19, A 20 ja A 34. Lisaks täiendas Lesbose saare hoonet puudutav 11. mai 2017. aasta teatis esimest teatist, mille allkirjastas A 22. veebruaril 2017, et sellele lisada 12 tööruumi, saavutada nimetatud teatisega määratud eesmärgid ja tagada nendest normidest kinnipidamine, mis on ette nähtud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013. aasta direktiiviga 2013/32/EL rahvusvahelise kaitse seisundi andmise ja äravõtmise menetluse ühiste nõuete kohta (ELT 2013, L 180, lk 60).

133 Kolmandaks oli hagejal vaidlusaluste teatiste allkirjastamise ajal väga suur töökoormus, kuna ta pidi samal ajal täitma EASO varjupaigaküsimuste tugiosakonna juhataja ülesandeid ja korraldama – küll koos haldusosakonna juhatajaga – operatiivosakonna igapäevatööd, mille juhataja A haiguse tõttu puudus.

134 Parlament oleks pidanud seda asjaolu arvesse võtma nii kergendavate asjaoludena hagejale määratava karistuse kindlaksmääramisel kui ka tegemaks kindlaks, kas hageja rikkus personalieeskirjade artiklit 21a.

135 Nende erinevate asjaolude põhjal on selge, et vaidlusaluste teatiste allakirjutamise asjaolud ei võimalda asuda seisukohale, et hageja on rikkunud eespool nimetatud sätet.

136 Seda seisukohta kritiseerib parlament, kes esitab kaks vastuväidet vastavalt eespool punktides 128 ja 129 ning punktides 131 ja 132 mainitud märkuste kohta.

137 Kõigepealt väidab parlament, et kui olukord oli kiireloomuline, kestsid Lesbose ja Chíose kinnisasjade hoonete üürileandmise menetlused vastavalt kaheksa ja kümme kuud, mistõttu EASO-l oleks olnud piisavalt aega, et järgida finantsmääruse ja selle kohaldamise eeskirjade kohast tavalist hankemenetlust. Seega ei ole täidetud nende eeskirjade artikli 134 lõike 1 punktis c sätestatud tingimus, et kiireloomulise olukorra tõttu ei ole võimalik kinni pidada väljakuulutamisega hankemenetluse puhul nõutud tähtaegadest.

138 Need argumendid ei ole siiski asjakohased. Personalieeskirjade artikli 21a raames ei pea institutsioon tõendama mitte korralduse õigusvastast laadi, vaid asjaolu, et vaatamata tõsisele kahtlusele selle õiguspärasuses, nagu see on määratletud eespool punktides 101 ja 102, ei ole ametnik sellest teavitanud.

139 Lisaks ei saa selle tõsise kahtluse olemasolu hinnata nende asjaolude alusel, mis leidsid aset pärast väidetavalt õigusvastase korralduse saamist (vt eespool punktid 103 ja 119).

140 Parlamendi argumendid tuleb seega tagasi lükata.

141 Seejärel väidab parlament, et vastutus rahandusüksuse ja hankeüksuse töötajate väidetavate vigade eest tuleb omistada hagejale. Personalieeskirjade artikli 21 teises lõigus on nimelt märgitud, et alluvate vastutus ei vabasta mingil viisil vastutusest ametnikku, kelle ülesanne on tagada teenistuse toimimine. Lisaks on finantsmääruse artikli 65 lõikes 5 sätestatud, et teatavate eelarve täitmiseks ja raamatupidamise aastaaruande esitamiseks vajalike toimingute tegemise eest vastutavad teenistujad tegutsevad vastutava eelarvevahendite käsutaja vastutusel.

142 Selle argumendiga ei saa siiski nõustuda.

143 Parlamendi argumendid personalieeskirjade artikli 21 kohta on nimelt tulemusetud, kuna see säte eeldab, et osaliste vahel on otsene hierarhiline seos, mis käesoleval juhul puudub, kuna hageja, kes oli EASO varjupaigaküsimuste tugiosakonna juhataja, ei olnud nende isikute vahetu ülemus, kes koostasid vaidlusalused teatised haldusosakonna rahandusüksuses ja hankeüksuses.

144 Mis puudutab finantsmääruse artikli 65 lõiget 5, siis lisaks sellele, et seda tuleb tõlgendada koostoimes otsuse nr 20 artikli 44 lõikega 2 ja artikli 45 lõikega 1, mida on meenutatud eespool punktis 116, tuleb arvesse võtta, et hagejal oli vaidlusaluste teatiste allkirjastamise ajal üksnes lühiajaline kogemus eelarvevahendite käsutajana.

145 Igal juhul ei muuda parlamendi argumendid midagi asjaolus, et selliste eranditeatiste suhtes nagu vaidlusalused teatised ei esitanud vastuväiteid ei EASO haldusnõukogu ega komisjon.

146 Parlamendi argumendid tuleb seega tagasi lükata.

147 Eeltoodud kaalutlustest tuleneb, et parlament rikkus personalieeskirjade artiklit 21a, kui ta leidis, et hageja teadis või oleks pidanud teadma, et talle antud korraldus allkirjastada vaidlusalused teatised on ebatavaline.

c) Esimese väite kolmas osa

148 Esimese väite kolmandas osas, mis sisaldab kahte etteheidet, väidab hageja teise võimalusena, see tähendab juhuks, kui personalieeskirjade artikli 21a rikkumine loetakse tõendatuks, et arvestades tema töökoormuse suurust, tegi parlament talle distsiplinaarkaristuse määramisel ilmse hindamisvea.

149 Sellega seoses väidab hageja, et asjaolude asetleidmise ajal ehk 2017. aasta mais ja juunis pidi ta oma lepingu kohaselt juhtima ühelt poolt varjupaigaküsimuste tugiosakonda ja teiselt poolt EASO operatiivosakonda pärast seda, kui tema kolleeg A läks haiguspuhkusele. Nendesse kahte osakonda kuulus enam kui 200 isikut.

150 Selles suhtes väidab hageja, et lisaks nende osakondade põhitegevusele tuli tal tegeleda tulemuslikkuse hindamise, töölevõtmistega, liikmesriikide ekspertide pideva rakendamise, liikmesriikide kontaktpunktidega plaanitud kohtumiste eesistumisega, Türgiga kasvava koostöö jälgimise ning hankelepingute sõlmimise järelevalvega koostöös haldus- ja operatiivosakondadega.

151 Võttes arvesse töökoormust, mida need tegevused nõuavad, väidab hageja, et ta pidi tegema väga pikki päevi, millest annavad tunnistust esiteks tema päevaplaan ning teiseks saabumiste ja lahkumiste register.

152 Parlament leiab, et hageja argumendid on vastuvõetamatud ja põhjendamatud.

1) Esimese väite kolmanda osa vastuvõetavus

153 Parlament leiab, et esimese väite kolmas osa on vastuvõetamatu, kuna hageja ei ole selles sisalduvat argumenti oma kaebuses esitanud.

154 Sellega seoses tuleb meenutada, et kohtupraktika kohaselt nõuab kohtueelse kaebuse ja sellele järgneva hagi vastavuse reegel selleks, et väide oleks vastuvõetav, et see oleks liidu kohtule esitatud juba kohtueelses menetluses, et ametisse nimetav asutus teaks, milliseid väiteid hageja vaidlustatud otsuse vastu esitab. Seda reeglit õigustab kohtueelse menetluse enda eesmärk, milleks on võimalus lahendada ametnike ja administratsiooni vahel tekkinud vaidlused kompromissiga. Sellest järeldub, et ametnike hagides võivad liidu kohtule esitatavad nõuded sisaldada ainult vaidluspunkte, mis tuginevad kaebuses esitatud nõuetega samale alusele, kuigi tuleb täpsustada, et neid vaidluspunkte võib liidu kohtus edasi arendada väidete ja argumentidega, mida tingimata kaebuses ei esitatud, kuid mis on sellega vahetult seotud (vt 16. juuni 2021. aasta kohtuotsus Lucaccioni *vs.* komisjon, T-316/19, EU:T:2021:367, punkt 90 (ei avaldata) ja seal viidatud kohtupraktika).

155 Käesolevas asjas tuleb märkida, et hageja esitas oma kaebuse punktides 46–49 eespool punktides 149–151 esitatud argumendid.

156 Nende argumentide eesmärk ei olnud küll tõendada, et talle määratud karistus oli ülemäärane, rikkudes personalieeskirjade IX lisa artikli 10 punkti a, vaid tõendada, et asjaolu, et enne vaidlusaluste teatiste allkirjastamist ei viidud läbi põhjalikku kontrolli, ei saa analüüsida nii, et tegemist on tema suhtes personalieeskirjade artikli 21a rikkumisega.

157 Kohtupraktikas on siiski märgitud, et kuna kohtueelne menetlus on laadilt mitteametlik ja asjaomased isikud võivad selles etapis menetluses osaleda ilma advokaadi abita, ei tohi administratsioon kaebusi tõlgendada kitsalt, vaid peab neid käsitlema avatud meelel (7. mai 2019. aasta kohtuotsus WP *vs.* EUIPO, T-407/18, ei avaldata, EU:T:2019:290, punkt 119, ja 8. septembri 2021. aasta kohtuotsus AH *vs.* Eurofound, T-630/19, ei avaldata, EU:T: 2021:538, punkt 42).

158 Lisaks ei ole personalieeskirjade artikli 91 – millest vastavuse nõue tuleneb – eesmärk siduda rangelt ja lõplikult võimalikku kohtumenetlust, kui kohtule esitatud hagi ei muuda ei kaebuse alust ega eset (7. mai 2019. aasta kohtuotsus WP *vs.* EUIPO, T-407/18, ei avaldata, EU:T:2019:290, punkt 119, ja 14. detsembri 2018. aasta kohtuotsus TP *vs.* komisjon, T-464/17, ei avaldata, EU:T:2018:1006, punkt 33).

159 Arvestades tihedat seost määratud karistuse ja distsiplinaarmenetluses kohustuse rikkumise tuvastamise vahel ning avatud meelt, mis peab olema esmatähtis avaliku teenistuse valdkonnas kaebuste tõlgendamisel, tuleb vastavalt eespool punktides 157 ja 158 meenutatud kohtupraktikale asuda seisukohale, et esimese väite kolmandas osas esitatud argumendid on vastuvõetavad.

2) Esimese väite kolmanda osa põhjendatus

i) Esimene etteheide, mis puudutab hageja töökoormuse suurust faktiliste asjaolude asetleidmise ajal

160 Esimeses etteheites heidab hageja parlamendi ametisse nimetavale asutusele ette, et viimane ei võtnud kergendava asjaoluna arvesse tema töökoormuse ulatust faktiliste asjaolude asetleidmise ajal.

161 Sellega seoses tuleb märkida, et hageja palus oma 22. novembri 2019. aasta kirjas parlamendi peasekretäril võtta arvesse järgmisi asjaolusid: humanitaarkriisi kontekst, asjaolu, et ta osales kahe asjaomase hankemenetluse lõpus, tema ülisuur töökoormus, mida on ulatuslikult kirjeldatud, tema käitumine kogu tema teenistuskäigu jooksul ja täielik koostöö kõigis uurimisetappides.

162 Parlamendi peasekretär kinnitas 9. jaanuari 2020. aasta vaidlustatud otsuse kaaskirjas, et ta „analüüsis väga hoolikalt kõiki asjaolusid, mida hageja oli talle 22. novembri 2019. aasta kirjas esitanud“, et ta „pani tähele, et tema töökoormus oli siis väga suur“, ja et ta „võttis täielikult arvesse eriti raskeid tingimusi, milles ta oma ametiülesandeid täitis“.

163 Neil asjaoludel tuleb asuda seisukohale, et vastupidi hageja väidetule võttis parlamendi peasekretär talle asjaolude toimumise ajal pandud töökoormuse suurust arvesse, kui ta otsustas võtta vastu hagejale karistuse määramise otsuse.

ii) Teine etteheide, mis puudutab parlamendi otsust määrata hagejale karistus

164 Eespool punktides 148–151 esitatud argumentidega seab hageja üldisemalt kahtluse alla otsuse määrata talle karistus. Ta leiab, et isegi kui oleks tulnud tuvastada personalieeskirjade artikli 21a rikkumine, oleks parlamendi ametisse nimetav asutus pidanud loobuma talle karistuse määramisest.

165 Sellega seoses tuleb meenutada, et personalieeskirjade IX lisa artiklis 10 ei ole ette nähtud kindlat suhet selles toodud karistuste ja ametnike toime pandavate rikkumiste liikide vahel (vt selle kohta 5. juuni 2019. aasta kohtuotsus Bernaldo de Quirós *vs.* komisjon, T-273/18, ei avaldata, EU:T:2019:371, punkt 126, ja 11. aprilli 2016. aasta kohtuotsus FU *vs.* komisjon, F-49/15, EU:F:2016:72, punkt 122).

166 See säte nõuab siiski sõnaselgelt, et kehtestatud distsiplinaarkaristuse raskusaste peab vastama teo raskusastmele.

167 Selleks on selles sättes esitatud kriteeriumid, mida ametisse nimetav asutus peab proportsionaalsuse nõude täitmiseks karistuse valikul arvesse võtma. Nende kriteeriumide hulgas on muu hulgas „asjaolud, milles [tegu] aset leidis“.

168 Nendest asjaoludest lähtudes on kohtupraktikas proportsionaalsuse kohta järeldatud, et karistus tuleb kindlaks määrata üldise hinnangu põhjal, mille ametisse nimetav asutus annab personalieeskirjade IX lisa artiklis 10 sisalduvaid kriteeriume järgides iga üksikjuhtumi kõikidele konkreetsetele faktilistele ja muudele asjaoludele (vt selle kohta 5. juuni 2019. aasta kohtuotsus Bernaldo de Quirós *vs.* komisjon, T-273/18, ei avaldata, EU:T:2019:371, punkt 126, ja 11. aprilli 2016. aasta kohtuotsus FU *vs.* komisjon, F-49/15, EU:F:2016:72, punkt 122).

169 Seega peab ametisse nimetav asutus karistuse määramise otsuses esitama põhjused, miks ta juhtumi faktilisi ja muid asjaolusid arvestades määras pigem ühe karistuse kui teise (vt eespool punktid 61 ja 63).

170 Liidu kohus omalt poolt peab seda aspekti puudutava küsimuse lahendamisel kontrollima, kas juhtumi konkreetsed asjaolud, mida ametisse nimetav asutus karistuse määramise otsuses mainib, kuuluvad õigusmõistete „raskendavad või kergendavad asjaolud“ alla (vt selle kohta 9. juuni 2021. aasta kohtuotsus DI *vs.* EKP, T-514/19, edasi kaevatud, EU:T:2021:332, punkt 196).

171 Oma kontrolli raames peab liidu kohus ka kontrollima, kas distsiplinaarasutus kaalus asjaolusid proportsionaalselt, olgu need asjaolud siis kas raskendavad või kergendavad (vt selle kohta 16. märtsi 2004. aasta kohtuotsus Afari *vs.* EKP, T-11/03, EU:T:2004:77, punkt 203, ning 9. septembri 2010. aasta kohtuotsus Andreasen *vs.* komisjon, T-17/08 P, EU:T:2010:374, punktid 146 ja 147).

172 See nõue tuleneb harta artiklist 47, mille kohaselt on igaühel, kelle liidu õigusega tagatud õigusi või vabadusi rikutakse, õigus tõhusale õiguskaitsevahendile kohtus.

173 Selleks et õiguskaitsevahend oleks tõhus, tähendab see nimelt seda, et „karistus“ peab alluma sellise kohtuorgani hilisemale kontrollile, kellel on pädevus täielikult hinnata eksimuse ja karistuse vahelist proportsionaalsust, kui karistuse on määranud haldusasutus, kes nagu parlamendi peasekretärgi käesolevas asjas ei vasta ise põhiõiguste harta artiklis 47 ette nähtud tingimustele (vt selle kohta 15. mai 2012. aasta kohtuotsus Nijs *vs.* kontrollikoda, T-184/11 P, EU:T:2012:236, punkt 85 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 9. juuni 2021. aasta kohtuotsus DI *vs.* EKP, T-514/19, edasi kaevatud, EU:T:2021:332, punkt 197; vt selle kohta samuti EIK 31. märtsi 2015. aasta kohtuotsus Andreasen *vs.* Ühendkuningriik ja 26 muud Euroopa Liidu liikmesriiki, CE:ECHR:2015:0331DEC002882711, punkt 73).

174 Personalieeskirjade IX lisa artikli 3 kohaselt oli parlamendi peasekretäril juhul, kui ta otsustas, et hageja suhtes tuleb tuvastada personalieeskirjade artikli 21a rikkumine, võimalus valida järgmiste võimaluste hulgast see, mis talle tundus käesoleva juhtumi asjaolusid arvestades kõige sobivam.

175 Esiteks võis ta jätta distsiplinaarkaristuse kohaldamata (personalieeskirjade IX lisa artikli 3 lõike 1 punkt b).

176 Teiseks võis ta otsustada karistust määramata teha ametnikule hoiatuse (personalieeskirjade IX lisa artikli 3 lõike 1 punkt b).

177 Kolmandaks võis ta algatada distsiplinaarmenetluse ilma distsiplinaarnõukoguga konsulteerimata, määrates karistuseks kirjaliku hoiatuse või noomituse (personalieeskirjade IX lisa artikli 3 lõike 1 punkti c alapunkt i ja artikkel 11).

178 Neljandaks võis ta algatada distsiplinaarmenetluse distsiplinaarnõukogus, mis oleks võimaldanud määrata raskemaid karistusi (personalieeskirjade IX lisa artikli 3 lõike 1 punkti c alapunkt ii ja artikkel 9).

179 Käesolevas asjas nähtub toimikust, et kui parlamendi peasekretär otsustas 8. novembril 2019 määrata hagejale karistuse ilma distsiplinaarnõukogu poole pöördumata, otsustas ta eespool punktis 177 nimetatud kolmanda võimaluse kasuks.

180 Parlamendi peasekretär põhjendas oma otsust 9. jaanuari 2020. aasta vaidlustatud otsuse kaaskirjas järgmiste asjaoludega:

– eriline kontekst, humanitaarkriisiga seotud kiireloomulisus;

– hankemenetlustes EASO poolt selles kontekstis väga korrapärane erandmenetluste kasutamine;

– asjaolu, et hageja sai lepingute ja toimingute eest vastutavatelt kolleegidelt kinnituse, et kõik vastab õigusnormidest tulenevatele nõuetele;

– toimikute puhul hageja piiratud ja menetluse lõpus toimunud osalemine ning asjaolu, et ta ei olnud vastutav teenistuslepingute sõlmimise algsete valikute eest;

– hageja väga suur töökoormus sel ajal;

– tema laitmatu teenistuskäik.

181 Nagu hageja kohtuistungil rõhutas, on need kuus asjaolu talle tingimata soodsad ning viitavad sellele, et kui teda peetakse vastutavaks, tuleb teda pidada vähe vastutavaks.

182 Nagu on mainitud 9. jaanuari 2020. aasta kirjas, õigustasid need asjaolud seega järeldust, et parlamendi ametisse nimetav asutus tuvastas rikkumise ilma karistust määramata, tehes hagejale hoiatuse või kõige enam kirjaliku hoiatuse, nagu on ette nähtud personalieeskirjade IX lisa artiklis 11.

183 Seevastu ei anna parlamendi ametisse nimetava asutuse 9. jaanuari 2020. aasta kirjas mainitud asjaolud mingit alust selleks, et oleks võimalik põhjendada distsiplinaarnõukogu poole pöördumata jätmise korral kõige rangema karistuse valikut, milleks on noomitus.

184 Eelnevast tuleb järeldada, et arvestades parlamendi ametisse nimetava asutuse poolt vaidlustatud otsuse põhjenduseks esitatud asjaolusid, on hagejale määratud karistus võrreldes talle etteheidetava rikkumisega ebaproportsionaalne.

185 Parlament väitis kohtuistungil, et kõige raskem karistus valiti personalieeskirjade IX lisa artiklis 11 nimetatute hulgast, sest vaidlusaluste teatiste allkirjastamine tekitas liidule olulist kahju.

186 Ta täpsustas veel, et seda asjaolu kirjeldati haldusjuurdluse aruande leheküljel 3, millele viitab vaidlustatud otsuse viies põhjendus.

187 Tuleb siiski märkida, et vaidlustatud otsuse viies põhjendus on sõnastatud järgmiselt: „arvestades 7. juuni 2019. aasta haldusuurimise aruande järeldusi“.

188 See põhjendus ei viita seega kogu haldusjuurdluse aruandele, vaid üksnes üldiselt selle aruande järeldustele, milles ei ole kusagil mainitud kahju, mis liidule vaidlusaluste teatiste allkirjastamisega tekitati.

189 Igal juhul tuleb meelde tuletada, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt (vt selle kohta 28. märtsi 1996. aasta kohtuotsus V *vs.* komisjon, T-40/95, EU:T:1996:45, punkt 36; 10. septembri 2019. aasta kohtuotsus DK *vs.* Euroopa välisteenistus, T-217/18, ei avaldata, EU:T:2019:571, punkt 149, ja 21. oktoobri 2015. aasta kohtuotsus AQ *vs.* komisjon, F-57/14, EU:F:2015:122, punkt 113) tuleb raskendavaid asjaolusid nii nagu ka kergendavaid asjaolusid kirjeldada vaidlustatud otsuses. Eespool punktides 165–173 märgitud põhjustel on nimelt oluline, et ametisse nimetava asutuse poolt distsiplinaarotsuse põhjendamiseks esitatud kaalutlused on sellised, mis õigustavad asjaomasele isikule määratud karistust.

190 Samal põhjusel ei saa haldusjuurdluse aruande VI punktis nimetatud hagejale ebasoodsaid asjaolusid, mille kohaselt „kogenud ametnikuna, hariduselt juristina ja endise kohtunikuna Belgias oleks ta pidanud tagama kehtivate eeskirjade ja menetluste järgimise“ ning mille kohaselt „[ta] võttis vastu ametikoha, milleks ta ei olnud tema enda sõnul hästi ette valmistatud“, võtta arvesse õigustamaks seda, et talle on määratud pigem noomitus kui kirjalik hoiatus või lihtne hoiatus, kui talle karistus tuleb üldse määrata, kui distsiplinaarmenetlus algatati ilma distsiplinaarnõukogu poole pöördumata.

191 Neil asjaoludel tuleb asuda seisukohale, et asjaolud, mille parlament vaidlustatud otsuses esitas, ei võimalda kindlaks teha, et hagejale määratud karistus on kooskõlas personalieeskirjade IX lisa artiklis 10 sätestatud proportsionaalsuse nõudega.

192 Sellise vea korral tuleb esimese väite kolmanda osa teine etteheide tunnistada vastuvõetavaks ja põhjendatuks.

193 Kuna esimene väide tunnistati põhjendatuks väite teise osa ja kolmanda osa teise etteheite osas, tuleb vaidlustatud otsus tühistada, ilma et oleks vaja analüüsida teist väidet.

IV. Kohtukulud

194 Vastavalt kodukorra artikli 134 lõikele 1 on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.

195 Kuna hageja on kohtukulude hüvitamist nõudnud ja parlament on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud välja mõista parlamendilt.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (neljas koda laiendatud koosseisus)

otsustab:

1. Tühistada Euroopa Parlamendi 19. detsembri 2019. aasta otsus määrata OT-le noomitus.

2. Mõista kohtukulud välja parlamendilt.

Gervasoni Madise Nihoul

Frendo Martín y Pérez de Nanclares

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 23. märtsil 2022 Luxembourgis.

Allkirjad